

Nhâm Thìn là Nhất !

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

*"Thôi con én nhỏ trong trời rộng
Nghiêng cánh nghe mùa Xuân đã xa" **

Khi xưa mỗi lần nghe câu hát "Em ơi có bao nhiêu, sáu mươi năm cuộc đời..." là tôi liền lẩm bẩm "Hứ! Sáu mươi năm cuộc đời rồi mà còn em ơi em hỡi cái nỗi gì..." Khi nói như thế vì tôi cho rằng sáu mươi tuổi là quá đất rồi. Là nên từ già "Con đường tình ta đi" nhường chỗ cho sắp trẻ phát huy trong lĩnh vực "...đôi ta yêu nhau tình yêu cao vời vợi...". Còn cỡ tuổi của tôi ngày ấy thì biết đời tám oánh nào mới đến sáu mươi... nên tôi mặc nhiên có quyền chen chân trên con đường tuổi trẻ đầy hoa thơm cỏ lạ, quay sang tay phải ngắt một đoá hoa này, quay lại tay trái ngắt một đoá hoa kia... Thế mà thời gian như cái chớp mắt, thoáng cái tôi đã sắp sửa đặt chân vào ngưỡng cửa của tuổi...sáu mươi! Chợt nhiên tôi thấy cái tuổi ấy không hề già, thời gian vắt lên đó chỉ làm tăng lên... giá trị như người ta trồng cây cổ thụ, càng nhiều tuổi càng quý. Nên giờ thì tôi chỉ còn nghĩ " Biết đời tám oánh nào mình mới đến tuổi...một trăm!"

Tôi có ông anh sinh năm 1952, tức là tuổi Nhâm Thìn. Năm nay 2012 vòng quay trở lại Nhâm Thìn thì anh tròn sáu mươi tuổi. Tôi thường nghe người ta nói tuổi Thìn mà là nam nhi thì khỏi phải nói, mệnh sang lắm (?). E- hèm! Không biết đúng hay sai, tôi hơi ngờ vực về điều này vì chung quanh tôi cũng lắm ông tuổi Thìn, nhưng có người thì giàu sang, sung sướng. Có người thì nghèo, vất vả. Bao nhiêu hơn vật tuổi Thìn là bao nhiêu hoàn cảnh kẻ sao cho xuê! Nên tôi chỉ nói riêng về ông anh Nhâm Thìn của tôi vậy.

Trong mười hai con giáp kể từ con tí cho đến con lợn ỉn quả thật không có con giáp nào được đi mây về gió như con rồng, vì vậy nếu nói Rồng là nhất cũng không ngoa. Còn "Thìn" mà lại kết hợp với "Nhâm"? Thì người xưa đã từng ngâm nga "Trai Nhâm, nữ Quý là sang." Đó thôi. Cuộc đời ông anh Nhâm Thìn của tôi có gì khác người? Kể ra thì thân trai mười hai bến nước của anh (Xưa anh đi lính Hải Quân, anh đã qua biết bao nhiêu là bến, nhưng tạm nói là 12 bến cho vừa chẵn một tá thôi!) cũng như mọi người trong nhờ đục chịu, anh đã từng ba chìm, bảy nổi, chín cái lênh đênh. Anh đi lính, đi tù, đi vượt biển, bị bắt lại đi tù, lấy vợ, sinh con, ly dị! Rồi có vài mối tình chi đó... Thứ gì anh cũng trải qua cho... biết với người ta trước khi quay về làm một chàng độc thân vui tính. Dù anh là một người bản lĩnh, không dễ dàng gục ngã trước hoàn cảnh, nhưng thấy anh thui thủi sống một mình, tôi cũng... mũi lòng khi nghĩ thế nào mà anh không gặp phải những khó khăn nào đó vì thiếu bàn tay người phụ nữ nâng khăn, giữ... túi cho anh! Mùa Xuân Nhâm Thìn sắp đến, lại là năm tuổi của anh, tôi hóng chuyện nghe người già thường bảo "*Năm ni lấy vợ tốt lắm, năm sau đến cung Quý sinh con thì càng vượng...*". Một công đôi chuyện, tôi bèn làm phước khuyên anh:

- Tết này anh nên tìm một người phụ nữ nào tương xứng rước về để dành, phòng khi trái gió trở trời mà nương tựa...

Anh la hoảng khi nghe tôi nói, còn đổ oán là tôi xui dại:

- Anh già rồi, đèo bồng chi cho mệt, cô cứ bày chuyện không nên...

Tôi trợn mắt phản đối :

- Cái gì? "mới sáu mươi tuổi" mà già! Chưa nói tuổi Nhâm Thìn là sang lắm..., năm tuổi cưới vợ là rất hợp, đừng bỏ qua cơ hội, chờ đến lần Nhâm Thìn tới thì anh đã một trăm hai chục tuổi, lúc đó mới già còn hy vọng gì nữa...

Nghe tôi ca cẩm hoài về cái sự "sang", anh bèn yêu cầu tôi giải thích tuổi Nhâm Thìn của anh sang như thế nào. Phát xuất từ lòng tốt mà tôi xúi anh lấy vợ, chứ bảo tôi giải thích thì có bằng...giết tôi! Nhưng vốn là người không "cam lòng" nếu bị nghe ai đó nói "Đốt dựa cột mà nghe", nên tôi cố lục lọi khắp trí nhớ xem có lần nào nghe ai nói gì về tử vi, tướng số của mấy con giáp không để truyền đạt lại. Tuyệt nhiên không nhớ nổi. Vậy là tôi thuyết trình theo... kiểu của tôi:

- Trong mười hai con giáp không có con giáp nào được xếp đứng ở hàng vua chúa ngoài con rồng, còn gọi là...Long! Thử hỏi con hổ là chúa tể rừng xanh còn không được nhắc tới trong bất cứ vật gì cạnh vua, vậy mà "Long" không thể thiếu. Thế mới nói tuổi rồng rất sang. Ví dụ như "Long nhan", "Long ngai", "Long bào", "Long kiếm"...

Ông anh Nhâm Thìn của tôi cười phì khi nghe tôi ca khía như thế:

- Hiểu rồi, cô đừng bảo anh "xuống dưới" làm... Long vương nữa là anh mừng!

Tôi làm mình làm mẩy:

- Nhưng anh nói sáu mươi tuổi mà già là em hồng chịu!
- Ủ! Thì không được nói là già, chỉ nói không còn trẻ, vậy được chưa?

Tôi quay lại mục đích chính:

- Nhưng năm ni anh có chịu lấy vợ không? Chỉ năm ni thôi... không là phải chờ đến sáu mươi năm nữa mới trở lại năm Nhâm Thìn...

Anh gật gù, vẫy vẫy ngược bàn tay ra hướng cửa:

- Được rồi, cô cứ về đi để rồi anh tính.

Tôi nhùng nhằng:

- Anh trả lời dứt khoát cho em biết, em mới về.
- Nhưng cô bảo anh cưới ai bây giờ trong khi chưa có cô nào để mắt đến anh?

Tôi sực nghĩ đến điều ấy khi nghe anh hỏi:

- Ủ nhỉ? Nhưng anh đừng lo, em có một mớ bạn gái còn ở giá, ế đầy ra đó, để em làm mai cho, anh mà ghé mắt đến thì chắc mẩy bả như... trúng số!
- Cô đề cao anh kiểu đó anh chả lấy gì làm hãnh diện... Nhưng thôi cô muốn gả anh cho ai tùy cô. Anh giao quyền quyết định cho cô đó, ráng mà hoàn thành sứ mệnh, để xem cô làm tới đâu. Không xong là tui sẽ bắt đền cho cô chừa cái tội xúi dại tui đeo... gõng vào cổ!

Tôi về nhà, bắt đầu thấy lo lắng vì không biết trong số "Oanh, Yến hay Liên, Hồng, Lan, Đào, Diễm..." có cô nào thích ông anh tuổi Nhâm Thìn của tôi? Họ đang sống độc thân thật nhưng chắc gì là do họ... ế mà tôi dám khẳng định với anh tôi chắc như thế. Phen này là tôi tự làm khó tôi rồi. Tôi biết tìm ở đâu cho anh một cô nàng tương xứng! Tôi cứ suy đi rồi nghĩ lại, cứ thế cho đến giờ đi ngủ nhưng nào có ngủ được, tôi lên giường nằm lẩn qua lật lại, thao thức vì trót nhận nhiệm vụ do chính tôi bày ra. Trên đời chẳng có cái ngu nào giống cái ngu nào, chưa nói cái ngu làm mai lại được đứng vào hàng thứ nhất!

Tôi bị tai lại vì tiếng ồn ào, cánh cửa nhà tôi rung lên từng chập do bên ngoài số đông người chen lấn. Họ gọi tên tôi một cách tha thiết. Tôi chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nên cẩn thận ghé mắt qua khe cửa nhìn ra quan sát trước khi mở cửa. Ô! Rất nhiều người đẹp đang muốn gặp tôi? Trên tay mỗi người còn ôm cả bó hoa to xem chừng muốn vào tặng tôi! (Tôi không biết tôi trở nên quan trọng từ khi nào? Và tại sao?) Tôi bèn mở cửa đồng thời chọn một tư thế lịch lãm nhất để chào các người đẹp, nhưng cánh cửa vừa hé ra là tôi bị xô ngã lăn quay ra đất vì sự hấp tấp, chen lấn của các cô nàng "*Tôi xin nộp đơn, hãy nhận của tôi trước*", người khác lần lên "*Hãy nhận đơn của tôi, tôi tới đây từ rất sớm, hãy tiến cử tôi với ông anh tuổi Nhâm Thìn của cô*", cứ thế vừa "đơn" vừa hoa đè lên người tôi, tôi không thể nào gượng dậy, tôi muốn la lên cầu cứu nhưng chỉ ú ớ không thành tiếng được, tôi bắt đầu ngáp ngáp vì sắp tắt hơi. Và bằng tất cả sức bình sinh tôi vung tay lên thật mạnh... Thế-Là-Tĩnh-Khỏi-Giấc-Mơ! Thì ra trong lúc ngủ, tôi đã vô tình gác tay lên lỗ mũi nên ngạt thở. Tôi thở phào mừng rỡ vì đó chỉ là giấc mơ, nếu không chắc tôi phải hy sinh một cách oan ức vì mãi lo hạnh phúc cho ông anh sáu mươi tuổi của tôi (mà chắc gì được anh mang ơn).

"*Em ơi có bao nhiêu, sáu mươi năm cuộc đời...*" Ủ! Thì sáu mươi năm đấy có sao đâu nào, tại sao phải đếm làm gì năm tháng, cứ sống và tích cực yêu. Tình yêu nào có tuổi mà phân biệt. Con mắt của người đang yêu có... phép mà, họ nhìn đâu cũng thấy niềm vui, nhìn người họ yêu đang già bỗng biến thành trẻ, xấu biến thành đẹp, khuyết điểm thành... ưu điểm, tất tần tật đều lạc quan trước con mắt của tình yêu! Mùa xuân thì rất ngắn trong cuộc đời. Phải tận hưởng chứ! Ngày mai tôi sẽ nói ngay với ông anh Nhâm Thìn của tôi như thế. Đùng để khi ngoảnh lại thì mùa xuân đã qua rất xa...

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

* Thơ Hoàng Định Nam.